

Per totes aquestes raons desitjava atorgar un caire especialment rellevant a aquest treball. Volia que constituís un veritable testimoni d'admiració envers aquests dos músics exemplars, sobretot pel que fa a la personalitat del mestre Florenci Mauné, a qui haig de regradar una sèrie de sessions de bona música —sigui en formació de cobla, de música clàssica o fins i tot de música lleugera— que no oblidaré mai de la vida, per anys que passin.

Carles Mauné nasqué a Vilamacolum el dia 1 de maig de 1899. Fou deixeble dels mestres Josep Riera (solfeig i clarinet i Fèlix Sans (tenora). Més endavant completaria els seus estudis de tenora amb el mestre Josep Baró Güell, que al mateix temps l'ensinistrà en les disciplines de la composició i la instrumentació. Ingressat a la cobla "Gironins" (1918), passà posteriorment a la "Rovira" de Bordils i d'aquesta a "La Principal" de L'Escalá, anant a raure posteriorment (1929) a la cobla "Antiga Pep" de Figueres on fou instrumentista de tible, fins la disolució d'aquesta l'any 1952, amb el parèntesi de la seva estada a l'Àfrica en compliment dels deures militars. L'any 1953 fundaria el conjunt "Pa-Na-Ma", que també feia feina de cobla i on Carles Mauné tocà indistintament tible i tenora. Aquest conjunt fou titular de la "Societat Coral Erato" des de l'any 1953 fins el 1965 quan per jubilació del mestre Carles Mauné desaparegué.

Músic dotadíssim, professional conscient, artista enamorat de la seva feina, Carles Mauné ha estat un fidel continuador de la tasca dels més honorables joglars de la cobla, excel·lint en el domini de la tenora i el tible, coneguent a fons tots els secrets de l'ofici i desenvolupant una meritíssima activitat no sols en el terreny de la interpretació, sinó també en el de la composició. Algunes de les seves sardanes més conegudes són: "La page-seta", "Amistat", "Figuerenca aimada", "Riteta", "Flor d'ametller", "Cor alegre", "Rebrols de Figueres", "Colla Renaixement", "Ja t'ho diré", "Les noces d'or", etc.

La vida musical de Carles Mauné ha estat una ofrena i una dedicació permanent a la noble causa de la sardana i de la cobla. Per això em sembla molt escaient i oportú aquest testimoni de